



REPUBLIKA HRVATSKA  
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
Z A G R E B  
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-236/19-9

## U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

### P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja zastupan po odvjetniku

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, Sisak, Antuna Čuvaja 16, zastupan po :

a ovaj po opunomoćeniku radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 18. ožujka 2021.

### presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/251, urbroj: 376-10-19-27 od 14. ožujka 2019.

II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Županijskoj upravi za ceste Sisačko-moslavačke županije naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana dostave ove presude, dok se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe za naknadom troška odbija.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

IV. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

### Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđuje se da je (tužitelj) infrastrukturni operator te da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Sisačko-moslavačke županije navedenim u Odluci o razvrstavanju javnih cesta (Narodne novine, broj 103/18.) koja je sastavni dio ovog rješenja, koje ceste se nalaze u vlasništvu RH i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, a na kojim cestama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta br. 84/17 (dalje: Elaborat), koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom

položaju EKI sastavni dio ovog rješenja. Količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u elaboratu (točka II.). Utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu uz primjenu iznosa i načina obračuna određenog u članku 6. i 7. stavak 2. do 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) (točka III. izreke). Županijska prava za ceste Sisačko-moslavačke županije ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja počev od 27. prosinca 2017. (točka IV. izreke). Tužitelj je obvezan u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni, dostaviti tuženiku i Županijskoj upravi za ceste Sisačko-moslavačke županije (točka V. izreke). Obvezan je tužitelj da u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja plati Županijskoj upravi za ceste Sisačko-moslavačke županije naknadu za pravo puta za prvu i drugu godinu. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (točka VI.). Obvezuje se Županijska uprava za ceste Sisačko-moslavačke županije omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. ovog rješenja (točka VII.).

U tužbi protiv citiranog rješenja tužitelj ističe da se tuženik nije pridržavao osnovnih načela iz odredbe članka 5. Zakona o općem upravnom postupku jer nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje pa je stoga pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tuženik od strane tužitelja bio upoznat s činjenicom da je tužitelj osporio valjanost izjave o otkazu i to svojim dopisom od 16. siječnja 2018., te je dostavio u dva navrata presliku tužbe podnesene nadležnom Općinskom sudu u Sisku, kojim tužbama se zahtijevalo donošenje presude na utvrđenje da je predmetna izjava o otkazu ugovora br. F.4.1.-541/13 o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Sisačko-moslavačke županije od dana 13. siječnja 2014. i njegovog aneksa od 24. studenog 2015., ispravnog učinka. Ističe da je Županijska uprava za ceste (dalje: ŽUC) prešutio postojanje uređenog odnosa temeljem sklopljenog ugovora o služnosti. Izjava o otkazu datira na 22. prosinca 2017., koju je tužitelj zaprimio 27. prosinca 2017. (više od 17 mjeseci nakon što je podnesen zahtjev po kojem je pokrenut upravni postupak), pa je očito da je ŽUC izjavio predmetni otkaz jer je bio svjestan, da u smislu i primjeni članka 8. stavak 4. Pravilnika ne bi bile ispunjene procesne pretpostavke za vođenje tog postupka, ako bi tužitelj predmetnim ugovorom dokazao postojanje kojeg drugog prava kao zapreke za utvrđivanje naknade za pravo puta. Tužitelj je uredno izvršavao ovlasti koje je stekao pravom služnosti temeljem ugovora te uredno plaćao ugovorenu naknadu, ŽUC nije imao valjani razlog i osnovu temeljem koje bi doveo do prestanka ugovora. Tužitelj je savjestan te se ne radi o štetnom ugovoru jer je isti sklopljen na temelju Zakona o cestama i odluci Vlade RH. U konkretnom slučaju se ovdje pojavljuje pravno pitanje koje čini samostalnu pravnu cjelinu, a bez kojeg rješavanja nije moguće riješiti upravnu stvar. Naime, ako je izjava o otkazu valjana, tada je predmetni ugovor kao i osnova za stjecanje služnosti, prestala 27. prosinca 2017., a ako izjava o otkazu nije valjana i ako predstavlja povredu predmetnog ugovora tada on nije prestao i dalje je na snazi. Na taj način ugovor i dalje obvezuje, a time i služnost, kao stvarno pravo koje je njime osnovano i dalje postoji. Poziva se na odredbu članka 55. ZUP-a ističući da je tuženik mogao sam riješiti prethodno pitanje pa bi utvrdio da predmetni ugovor ne može biti podveden pod klasični trajni odnos koji može prestati u svako doba jednostranim otkazom. Ističe da niti primjenom općih pravila obveznog prava predmetni otkaz nije osnovan i nije mogao dovesti do prestanka ugovora, a klauzula članka 2. stavak 1. Ugovora ima

značenje da je ugovor sklopljen pod završnim rokom koji ovisi i povezan je sa korisnom svrhom EKI-a, odnosno trajanjem funkcije zbog koje je izgrađen. Sklapanje ugovora pod završnim rokom/raskidom, uvjetom, ima značenje da ŽUC nema pravo isti jednostrano otkazati, jer to proizlazi iz općih pravila ZOO-a o kojima ugovori sklopljeni po završnim rokom/raskidnim uvjetom, imaju pravnu prirodu trajnog obveznog odnosa sklopljenog na određeno vrijeme (u smislu članka 211. ZOO-a). ŽUC je u smislu odredbe članka 122. ZOC-a bio dužan sklopiti s tužiteljem predmetni ugovor. U odnosu na identifikaciju nekretnina i dokazivanje vlasništva na istim, pogrešno je primijenjeno materijalno pravo, naime, u presudi naslovnog suda od 20. prosinca 2018., UsII-56/18-7 kojom je poništeno osnovno rješenje tuženika, Sud je zaključio da iz priloženih zk.izvadaka koji se odnose na čestice za koje je ŽUC-u priznato pravo na naknadu, proizlazi da ŽUC nije vlasnik svih čestica niti upravitelj općeg dobra te da time činjenično stanje nije nedvojbeno utvrđeno, međutim nekoliko dana nakon dostave presude Suda tuženik je donio novo rješenje bez da je u odnosu na prvotno proveden postupak i utvrdio bilo kakve nove ili drugačije činjenice. Zk. stanje je ostalo nepromijenjeno (nema dokaza da je ŽUC dostavio bilo kakve nove zk.izvatke), te tuženik nije postupio sukladno citiranoj presudi suda. Naprotiv, prije nego je tužitelju dostavio novo (osporeno rješenje) tuženik je samo obavijestio tužitelja da je poništio svoje dopunsko rješenje te da je 7. ožujka 2019., zaprimo presudu kojom je poništeno njegovo osnovno rješenje, odnosno da je 14. ožujka 2019. donio novo rješenje koje će tužitelju dostaviti redovnom procedurom te da poradi lakšeg obračuna dostavlja Tablicu 1 s podacima o nekretninama u odnosu na koje ŽUC-u treba platiti naknadu za pravo puta, a iz dostavljene Tablice proizlazi da unatoč jasnoj uputi naslovnog suda i dalje nije za sve nekretnine utvrđeno da bi se one nalazile u vlasništvu zainteresirane osobe (ŽUC) ili da je zainteresirana osoba upravitelj općeg dobra. U prilogu tužbe tužitelj dostavlja presudu Županijskog suda u Zagrebu koja se na odgovarajući način može primijeniti u ovom predmetu. Iz obrazloženja navedene presude vidljivo je da Županijski sud u Zagrebu nalazi da ugovor kojim se zasniva služnost-plodouživanje je valjana pravna osnova koja obvezuje ugovorne strane neovisno o tome što niti u toj pravnoj stvari predmetna služnost nije uknjižena. Tužitelj predlaže održavanje rasprave te da Sud utvrdi da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na županijskim i lokalnim cestama na području Sisačko-moslavačke županije od 13. siječnja 2014., kao i njegov aneks od 24. studenog 2015., neosnovan i bez pravnog učinka te se predmnijeva da je tužitelj predmnijevani ovlaštenik služnosti koja proizlazi iz navedenog ugovora. Traži utvrđenje da je isti ugovor kao i njegov aneks na snazi, da se poništi rješenje tuženika odnosno prekine postupak o odlučivanju po tužbi do donošenja pravomoćne presude nadležnog suda o tom ugovoru. Potražuje trošak sastava tužbe uz pripadajući PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn. Predlaže odgoditi izvršenje točke VI. izreke rješenja i sklapanje nagodbe pred Visokim upravnim sudom.

Tužitelj je dostavio Sudu i podnesak od 17. rujna 2019., kojim se očituje na odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe pri čemu ostaje u cijelosti pri navodima iz tužbe, popisujući trošak sastava podneska u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn dostavljajući u prilogu presudu Trgovačkog suda u Splitu od 30. kolovoza 2019. Tužitelj je Sudu dostavio i podnesak od 15. siječnja 2020., uz presudu Visokog trgovačkog suda RH, poslovnog broja: PŽ-7593/17 od 20. studenog 2019., kojom je presuđeno da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti sklopljen između tužitelja i grada Vrbovsko, neosnovan i bez pravnog učinka uz zatraženi trošak sastava podneska s pripadajućim PDV-om.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje pri svim navodima iz obrazloženja osporenog rješenja ističući da je pred sudom već vođen spor pod poslovnim brojem UsII-232/18 pravno i činjenično identičan spor povodom tužbe tužitelja i u odnosu na rješenje tuženika od 17.

svibnja 2018. –klasa: UP/I-344-03/18-11/283, urbroj: 376-10-18-9, a u odnosu na zahtjev Županijske uprave za ceste Istarske županije te je sud presudom odbio tužbeni zahtjev tužitelja. Ističe da je pravo puta po sili ZEK-a, ex lege, određeno u korist infrastrukturnog operatora (tužitelja) neovisno o volji vlasnika nekretnine (RH) ili upravitelja općeg dobra, dok su, upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezni infrastrukturnom operatoru (tužitelju) omogućiti ostvarivanje prava puta (članak 28. stavak 4. ZEK-a), čime im je zakonski ograničeno pravo vlasništva bez njihovog pristanka, znanja ili suglasnosti, a u svrhu obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga koja je od interesa RH (članak 3. ZEK-a). Obveza plaćanja naknade tužitelju nije određena osporavanim rješenjem već izričitim odredbama ZEK-a. Stav tužitelja da tuženik nije imao osnove za priznavanje zainteresiranoj osobi naknade za prvo puta na javnim cestama u vlasništvu RH budući je sukladno odredbama Zakona o cestama na istima moguće osnovati isključivo pravo služnosti ili pravo građenja i to prema cijenama utvrđenim odlukom Vlade RH te da je dosadašnji stav suda izražen u nizu presuda je već utvrđen pogrešnim i neosnovanim (presuda UsII-232/18). U odnosu na prigovore glede prava koja se mogu osnovati na cestama Sud je u presudi, poslovnog broja UsII-166/18 zauzeo stajalište da se u odnosu na nerazvrstane ceste odredba članka 10. ZOC-a, odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i pravo na naknadu za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je propisana ZEK-om kao zakona koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Tuženik je ovaj stav Suda uzeo u obzir i u pogledu javnih cesta te je u osporavanom rješenju primijenio i na županijske i lokalne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem ŽUC-a. Prema stavu suda iz navedene presude, odredbom članka 6. stavak 2. točka e. Pravilnika, naknada za pravo puta se obračunava i za ceste iz čega proizlazi da se ova obveza odnosi i na ceste na kojima se nalazi EKI tužitelja. Zk. stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nekretninama, osobito u slučaju javnih i nerazvrstanih cesta koje su Zakonom o cestama ex lege postale vlasništvo JLS na čijem području se nalaze i javne ceste vlasništvo RH pod upravljanjem ŽUC-a. Imajući na umu odredbe ZC-a prema kojima se upisi prava vlasništva provode po službenoj dužnosti, na te nekretnine se primjenjuje vlasničko-pravni režim uspostavljen ZC-om. Kako se ovdje radi o neupisanom pravu vlasništva RH na tako stečenim nekretninama u zemljišne knjige, zk. stanje nije relevantno za utvrđivanje vlasnika te vrste nekretnine. Opisan stav suda iznesen je u nizu presuda (npr. UsII-8/17, UsII-179/18, UsII-252/18 i UsII-37/17). Glede izjave o otkazu ugovora tuženik se poziva na odredbu članka 312. Zakona o obveznim odnosima kojeg citira kao i na praksu Visokog upravnog suda RH, poslovnog broja UsII-351/17, UsII-242/18, UsII-232/18, UsII-282/18, UsII-130/17 i UsII-278/18. U pogledu pitanja valjanosti otkaza, povrata plaćenog i eventualne naknade štetnih posljedica jednostranog otkaza ugovora o služnosti valja rješavati pred sudom redovne nadležnosti što je stav iznesen u presudi istog Suda, poslovnog broja UsII-408/18. Ističe kako je zainteresirana osoba pokretanjem postupka pred tuženikom jasno izrazila volju da se rješenjem odredi pravo na naknadu za pravo puta, a izjavom o otkazu dokazao da je ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama otkazan te je tuženik pozivom na stav suda iznesen u presudama poslovnog broja, UsII-130/17 i UsII-351/17 utvrdio da je ugovor otkazan te su stečeni uvjeti da se odnosi stranaka u ovoj upravnoj stvari riješe donošenjem osporavanog rješenja. Tuženik smatra da su tužbeni navodi kako ugovor nije mogao prestati važiti neosnovani kako je to Sud i utvrdio u presudi poslovnog broja UsII-232/18. Predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba dostavila je odgovor na tužbu u kojoj se poziva na brojnu sudsku praksu Visokog upravnog suda RH pa tako i na presudu u ovom upravnom sporu, UsII-56/18 od 20. prosinca 2018., kojom je već potvrđen stav Suda prema kojem izjava o otkazu ugovora

predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini. U članku 12. navedenog Ugovora jasno je navedeno da se ugovor sklapa na neodređeno vrijeme pa je neosnovan prigovor tužitelja da predmetni ugovor nije sklopljen na neodređeno vrijeme. Pravo puta se sukladno Zakonu o elektroničkim komunikacijama stječe temeljem zakona izravno budući da navedeno proizlazi iz odredbe članka 28. stavak 1. ZEK-a te odredbe članka 2. stava 1. Pravilnika, pa pravo puta nastaje ex lege. Poziva se na presudu Vrhovnog suda RH, poslovnog broja: Rev-1733/92 od 5. studenog 1992., nesporno je da navedena služnost nije upisana u zemljišnim knjigama pa nedostaje konstitutivni element za stjecanje. Neosnovanim smatra stav tužitelja da ugovor kojim se osniva stvarna služnost ne može prestati prije nego prestane i sama stvarna služnost čije je osnivanje bilo predmet ugovora dopušteno je raskinuti ugovor kojim se osniva pravo stvarne služnosti zbog neispunjenja kao i utvrditi da je isti ništetan i ga poništiti, također dopušteno je takav ugovor i otkazati ako se za to ispune pretpostavke propisane ZOO-om. Poziva se na odredbu članka 212. stavak 1. i 3. ZOO-a kojim je određeno da ako trajanje obveznog odnosa nije određeno, svaka ga strana može okončati otkazom, koji se može dati u svako doba, samo ne u nevrijeme, a u konkretnoj upravnoj stvari stranke su u članku 12. ugovora ugovorile da se isti zaključuje na neodređeno vrijeme. Kod otkaza, za razliku od raskida ugovora nije potrebno navoditi nikakove razloge. Zainteresirana osoba je dopisom od 22. prosinca 2017., otkazala predmetni ugovor što u tužbi potvrđuje i sam tužitelj, tužitelj je otkaz zaprimio 27. prosinca 2017., što ne osporava pa je otkazom konkretnog ugovora zainteresirana osoba iskoristila svoje zakonsko pravo propisano odredbom članka 312. ZOO-a. Predmet ovog spora je utvrđivanje infrastrukturnog operatora i određivanje visine naknade za pravo puta, a tužitelj niti jednom riječju nije naveo razlog koji se odnosi na konkretno osporeno rješenje, već se tužba odnosi na neosnovanost i razloge otkaza ugovora o služnosti, a što uopće niti nije predmet ovog upravnog postupka, stoga svi navodi tužitelja u svezi otkaza ugovora mogu biti predmet isključivo parničnog postupka u kojem se može donijeti pravomoćna presuda koja bi onda imala utjecaj i na ovaj postupak. Tužitelj je na trgovačkim i općinskim sudovima do sada podnio brojne tužbe protiv JLS i Županijskih uprava za ceste radi neosnovanosti otkaza ugovora i u svim parničnim postupcima je odbijen s tužbenim zahtjevima (presuda Trgovačkog suda u Pazinu, posl.br. P-143/17 od 22. ožujka 2018., Trgovački sud u Zagrebu, posl.br. P-1137/17 od 20. listopada 2017., Trgovački sud u Zadru, posl.br. P-115/18 od 29. listopada 2018.), dakle, postoje brojne presude u kojima je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom radi utvrđivanja neosnovanosti otkaza, pa je nejasno na koji bi način upravno tijelo ili sud trebalo o tome odlučivati kad su postupci o istoj pravnoj stvari u tijeku pred parničnim sudovima. Predlaže tužbu odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

U vezi prijedloga tužitelja za provođenjem rasprave valja istaći da je u konkretnom slučaju sporna primjena prava pa je Sud na temelju odredbe članka 36. ZUS-a, odlučio presudom riješiti ovaj spor bez provođenja rasprave.

Osporeno rješenje tuženika od 14. ožujka 2019., doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavak 1. točka 11. te članka 28. stavak 6. i 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK), nakon što je tuženik zaprimio 30. lipnja 2016., zahtjev Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije (dalje: ŽUC) za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na nekretninama koje su u vlasništvu Republike Hrvatske a pod upravljanjem ŽUC-a te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, na nekretninama na kojima tužitelj ima položenu

elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i povezanu opremu (dalje: EKI). Osporeno rješenje tuženika doneseno je nakon što je prethodno presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovnog broja: UsII-56/18 poništeno ranije rješenje tuženika od 22. siječnja 2018.

U ponovnom postupku tuženik je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator na području županijskih i lokalnih cesta ŽUC-a, a što proizlazi i iz izjave od 16. lipnja 2017. o korištenju EKI prema popisu čestica iz elaborata, čime je utvrđeno od strane tuženika da tužitelj ima pravo puta na predmetnim nekretninama koje su utvrđene Elaboratom u smislu odredbe članka 28. stavak 1. ZEK-a. Pokretanje postupka pred tuženikom i određivanje naknade za pravo puta na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske pokrenuto je s obzirom na nekretnine koje su pod upravljanjem ŽUC-a.

U osporenom rješenju se tuženik pozvao na mjerodavne odredbe Zakona o cestama, između ostalog na odredbu članka 3. stavak 6. te članka 83. istog Zakona, prema kojem je ŽUC ovlašten za upravljanje, građenje, rekonstrukciju i održavanje županijskih i lokalnih cesta na području Sisačko-moslavačke županije, te da odlučuje o korištenju cestovnog zemljišta.

Odredbom članka 28. stavak 6. ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta. Iz ove odredbe proizlazi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine odnosno upravljanje općim dobrom u upravnom postupku treba pravilno utvrditi s obzirom da su odlučne za pravilnu primjenu citirane odredbe Zakona.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo te da tuženik nije nedvojbeno utvrdio da je Županijska uprava za ceste na dan podnošenja zahtjeva bila vlasnik odnosno upravitelj općeg dobra.

Naime, prema ocjeni ovog Suda, tuženik se pozvao na mjerodavne odredbe Zakona o cestama, pri čemu ovaj Sud napominje da je i odredbom članka 101. stavak 1. tog Zakona propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Dakle, prema odredbama Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. U odnosu na te nekretnine, a imajući na umu da se sukladno odredbi članka 131.-133. Zakona o cestama upis vlasništva provodi po službenoj dužnosti, navedeno nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari.

Nadalje, tvrdnja tužitelja prema kojoj je zainteresiranoj osobi priznato pravo i na nerazvrstanim cestama na česticama za koje nije nedvojbeno utvrđeno predstavljaju li doista nerazvrstane ceste nije ničim potkrijepljena, a tužitelj nije niti naveo brojeve čestica za koje smatra da nisu dio nerazvrstanih cesta. Zakon o elektroničkim komunikacijama lex specialis koji utvrđuje pravo na naknadu za pravo puta, te način i postupak utvrđivanja prava na naknadu odnosnu obvezu njezina podmirivanja kao i njezinu visinu, te izričito propisuje ovlast tuženika da svojim rješenjem utvrdi sve propisane kriterije za određivanje ove naknade po zaprimljenom zahtjevu.

Pravo upravljanja ŽUC-a na predmetnim nekretninama (u vlasništvu Republike Hrvatske) stečeno je ex lege pa i naknada za pravo puta pripada istom uz uvjet da se radi o cestama. Republika Hrvatska je na temelju ZC-a ovlastila uprave za ceste za potraživanje naknade za pravo služnosti na županijskim i lokalnim cestama, koje i upravljaju istima.

Neosnovanim Sud nalazi prigovor tužitelja da ne bi bio u obvezi plaćati naknadu za pravo puta iz razloga što sa zainteresiranom osobom ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti kojim su stranke regulirale predmetnu naknadu mimo instituta prava puta u smislu odredbe članka 28. stavak 6. Zakona te da se navedeni ugovor nije mogao otkazati jednostrano izjavom o otkazu od 22. prosinca 2017. pri čemu ističe da je redovno izvršavao svoje obveze i plaćao ugovorenu naknadu po ugovoru. Neosnovanim Sud nalazi prigovor tužitelja da bi se u vezi valjanosti zaključenog ugovora trebao prekinuti postupak s obzirom da je navedeno pitanje prethodno pitanje smatrajući da izjava o otkazu nije dovela do prestanka zaključenog ugovora. Naime, prema ocjeni ovog Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravu puta u ovom postupku. Nije od utjecaja na predmetnu upravnu stvar niti pozivanje tužitelja na presude Trgovačkog suda u Splitu.

Što se tiče prigovora bitne povrede odredaba upravnog postupka zbog utvrđivanja propisanih parametara, Sud ocjenjuje da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti ni prenio nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama, u vezi s člankom 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku. Treba reći da je na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj 17. rujna 2019., donesen zaključak prema kojem u primjeni članka 27. i 28. ZEK-a tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno i utvrđeno, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, riješiti kao pod točkom I. izreke, a na temelju odredbe članka 79. stavak 4. istog Zakona kao pod točkom II. i III. izreke, imajući u vidu da tužitelj nije uspio u sporu, pa je stoga obvezan naknaditi zainteresiranoj osobi zatražen trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn za sastav tužbe uz pripadajući PDV, sve u skladu s Tbr. 23. stavak 1. i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

Odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 18. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća  
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpisane ovlaštene službenik



Tanja Nemčić